

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 646/2021-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti súdneho exekútora [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova s. r. o., Bajzova 2, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice II v konaní sp. zn. 39Er/295/2006 a jeho uznesení č. k. 39Er/295/2006 z 24. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Z ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 2. septembra 2021 vyplýva, že oprávnený Okresný úrad v Košiciach (ďalej aj „oprávnený“) sa návrhom na vykonanie exekúcie z 24. januára 2006 domáhal vymoženia svojej pohľadávky na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného úradu Košice I č. k. 2003/00082 z 8. januára 2003 proti povinnému [REDACTED] (ďalej aj „povinný“). Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) poveril 21. februára 2006 vykonaním exekúcie sťažovateľa, ktorý následne 6. marca 2006 vydal upovedomenie o začatí exekúcie. Oprávnený podal 30. marca 2011 návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu uplynutia prekluzívnej trojročnej lehoty na vymoženie povinnosti uloženej v exekučnom titule. Sťažovateľ predložil 21. apríla 2011 návrh na zastavenie exekúcie a žiadal priznať náhradu trov exekúcie 93,06 eur z dôvodu, že povinný je nemajetný a jeho majetok nepostačuje ani na náhradu trov exekúcie.

2. Okresný súd uznesením z 9. mája 2011 exekúciu zastavil a zaviazal oprávneného na náhradu trov exekučného konania 58,02 eur. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 1CoE/190/2011 z 19. júna 2012 zrušil výrok uznesenia okresného súdu o náhrade trov exekúcie a vec mu vrátil na opätovné rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd v poradí druhým uznesením z 31. januára 2015 zaviazal povinného na úhradu exekučných trov vo výške 58,02 eur.

Krajský súd v poradí druhým uznesením č. k. 1CoE/78/2013 z 29. januára 2014 výrok uznesenia o výške exekučných trov zrušil a vec mu vrátil na opätovné rozhodnutie. Okresný súd napadnutým uznesením sťažovateľovi náhradu trov exekúcie nepriznal s odôvodnením, že exekúcia bola zastavená z dôvodu objektívnej právnej skutočnosti (uplynutia času), v dôsledku čoho sa exekučný titul stal nevykonateľným a oprávnený nemohol pri náležitej opatrnosti predvídať, že nebude možné ukončiť exekučné konanie pred uplynutím prekluzívnej lehoty. Na strane povinného pre zmenu zohľadnil jeho nemajetnosť.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podľa názoru sťažovateľa prekluzívna lehota uplynula len vo vzťahu k nároku oprávneného, ktorý bol založený v rámci správneho konania, avšak v žiadnom prípade nie vo vzťahu k trovám exekúcie. Tiež uviedol, že vydal upovedomenie o začatí exekúcie a vykonal všetky úkony smerujúce k zisteniu majetku povinného a k vymoženiu dlžnej sumy, no zistil, že povinný majetkom nedisponuje. Okrem iného poznamenal, že exekučné konanie trvalo pätnásť rokov. Namieta aj zbytočné prietahy v konaní v trvaní siedmich rokov (od uznesenia krajského súdu z 29. januára 2014 do napadnutého uznesenia okresného súdu z 24. júna 2021). V závere sťažovateľ konštatuje, že napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie pred okresným súdom vykazovalo také vady, ktoré majú za následok zásah do základných práv vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Preto navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a priznať náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu:

4. Ústavný súd zistil, že konanie vedené pred okresným súdom pod sp. zn. 39Er/295/2006 bolo skončené uznesením okresného súdu z 24. júna 2021. Podstatou sťažovateľovej ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že postupom a napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým neboli sťažovateľovi ako poverenému súdному exekútorovi priznané trovy exekúcie, došlo k porušeniu ním uplatnených práv. Sťažovateľ namieta, že okresný súd neinterpretoval na jeho vec právnu úpravu ústavne konformným spôsobom.

5. Ústavný súd v súvislosti s predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti považuje za potrebné poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Nie je preto zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké

skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

6. Ústavný súd preskúmal sťažovateľom napadnuté uznesenie okresného súdu, ktorým mu okresný súd ako poverenému exekútorovi nepriznal náhradu exekučných trov. Exekúcia bola zastavená z dôvodu objektívnej právnej skutočnosti (uplynutia času), v dôsledku čoho sa exekučný titul stal nevykonateľným a oprávnený nemohol pri náležitej opatrnosti predvídať, že nebude možné ukončiť exekučné konanie pred uplynutím prekluzívnej lehoty. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie 24. januára 2006, a teda do zániku vymáhaného práva (13. mája 2006) existoval časový priestor na vykonanie exekúcie. Ak za takýchto okolností okresný súd popri zastavení konania neuložil oprávnenému povinnosť na náhradu trov konania, berúc zreteľ na včasné uplatnenie návrhu na vykonanie exekúcie, a pre zmenu takúto povinnosť neuložil ani povinnému pre jeho nemajetnosť, takéto rozhodnutie je ústavne akceptovateľné a nijako nevybočuje zo zákonného rámca normujúceho procesné pravidlá rozhodovania o trovách konania. Okresný súd v bode 14 napadnutého uznesenia poukázal na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 351/07, v ktorom ústavný súd vyslovil, že *„samotná skutočnosť, že v konečnom dôsledku môže nastať stav, kedy nebudú uspokojené všetky nároky exekútora pri výkone exekúcie, nemusí viesť k protiústavným dôsledkom“*.

7. Vzhľadom na uvedené posúdil ústavný súd namietané rozhodnutie ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, nezistil v rámci jeho odôvodnenia svojvôľu alebo arbitrárnosť, a preto konštatuje, že medzi uznesením okresného súdu a základným právom sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet súvislosti ústavnoprávnej relevancie, ktorá by odôvodňovala prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

8. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj v súvislosti s namietaným porušením základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľ namietal len v súvislosti s argumentáciou o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Vo vzťahu k označenému základnému právu podľa čl. 20 ods. 4 ústavy, ktoré malo byť postupom a rozhodnutím okresného súdu takisto porušené, ústavný súd musí konštatovať, že medzi týmto ustanovením, ktoré upravuje podmienky vyvlastnenia alebo núteného obmedzenia vlastníckeho práva, a namietaným rozhodnutím okresného súdu o náhrade trov exekúcie niet relevantnej ústavnej súvislosti.

10. Ústavný súd preto v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2. K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy:

11. Ústavný súd už rozhodol, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok ESĽP z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

12. Ústavný súd považoval z obsahu ústavnej sťažnosti, ako aj z jej príloh za preukázané, že konanie na okresnom súde je právoplatne skončené uznesením okresného súdu z 24. júna 2021. Napadnuté uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 1. júla 2021. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa podanú 2. septembra 2021 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Robert Šorl
predseda senátu